

Ze zápisků sv. Evžena de Mazenod: vzpomínka na Velký pátek 1807

„Hledal jsem štěstí daleko od Boha a k mé škodě to trvalo příliš dlouho. Kolikrát se v minulosti mé rozervané a trápené srdce vrhalo k Bohu, od něhož se odloučilo.

Mohu snad zapomenout na hořké slzy, které na jeden Velký pátek vytryskly při pohledu na kříž z mých očí? Vycházely přímo ze srdce a nic je nemohlo zastavit. Bylo jich příliš na to, abych je mohl skrýt před těmi, kteří se účastnili toho dojemného obřadu.

Byl jsem ve stavu smrtelného hříchu, a právě to byl důvod mé bolesti.

Tehdy a ještě při několika dalších příležitostech jsem si ale uvědomil ten rozdíl. Má duše totiž nebyla nikdy tak naplněna, nikdy nepoznala větší štěstí. A tak uprostřed tohoto proudu slz se má duše navzdory mé bolesti, nebo spíš právě díky ní, vrhala ke svému poslednímu cíli, k Bohu, svému jedinému dobru, jehož ztrátu tak živě pociťovala. Jen vzpomínka na tuto chvíli stačí, aby bylo mé srdce znovu naplněno sladkou útěchou.

Hledal jsem štěstí daleko od Boha, ale nenašel jsem nic jiného než trápení a zármutek. Jsem šťastný, tisíckrát šťastný, svrchovaně šťastný, protože mě tento dobrotivý Otec zahrnul a naplnil veškerým bohatstvím a celým proudem svého milosrdenství.

Kéž bych mohl nahradit všechnen ten ztracený čas tím, že Ho budu milovat dvakrát tolik. Ať jsou tedy všechny mé činy, myšlenky atd. podřízeny jen tomuto cíli.

Co by mělo zasluhovat větší slávu, než dělat všechno a vždy pro Boha, nade všechno ho milovat, milovat ho daleko víc, než jak jsem ho příliš pozdě začal milovat já.

Evžen de Mazenod, prosinec 1814